

Den ångestfulla bruden:

”Hur skall jag klara det här?”

Vid morgonrapporten framstod snart vad som skulle bli dagens första arbetsuppgift för mig som bakjour. Avgående jour berättade om kvinnan som kommit in till den stora akutmottagningen för tredje gången på bara någon vecka. Hon hade haft ont i magen en vecka och ökande symtom från luftvägarna, fått antibiotika, och efter detta mer ont i magen. Hon hade inte sovit på en vecka, inte ätit och druckit på några dagar. Och idag skulle hon gifta sig.

Jouren hade satt ut antibiotikan, ordinerat vätska intravenöst, givit två sömntabletter och, misstänkte jag, bett naturen ordna resten.

Vi räddar inte bara liv, vi borde rädda bröllop också, framhöll jag för mig själv på väg till avdelningen. Var var hon? I en av sängarna låg en liten, djupt sovande kvinna i fosterställning. Tummen var nästan instoppad i munnen. Frukostbrickan var så gott som orörd.

Jag skakade den lilla kroppen, och den började så småningom röra på sig. Ögon slogs upp, fokuserade på mig och munnen rörde sig: Hur skall jag kunna klara det här?

Det var läge att ta sig tid. Jag drog fram stolen och slog mig ner.

– Om en halvtimme kommer han, om två timmar, klockan 12, skall jag vara

hos frissan och klockan fyra börjar bröllopet med flera hundra inbjudna från hela Sverige.

Jag snabbade på den intravenösa tillförseln av vätska, såg henne djupt i ögonen och sa med emfas:

– Det klart du klarar det här. Allt du behöver göra är att öppna munnen och säga ja. Det klarar du.

Hon såg så småningom mindre tveksam ut, färgen återkom långsamt till kinderna. Det skulle gå.

Efter ytterligare lite peppning gick jag vidare till dagens övriga uppgifter. Jag tänkte att vi ganska effektivt hade undanröjt alla uppförda hinder och räddat vigseln. Bruden skulle klara att ta

sig till altaret och öppna munnen. Men valet – ja eller nej – det var fortfarande bara hennes.

Birgitta Evengård
docent, överläkare,
infektionskliniken,
Huddinge sjukhus

ILLUSTRATION: ANNIKA SKÖLD LINDAU